

RITA LUNDQVIST

DET TIDSLÖSA, DET AVSKALADE, det anonyma, det svårgreppbara. Med stringent form, dovt jordiga toner och tunna, tunna lager färg på pannå byggs en paradoxalt öppen och svåråtkomlig bildvärld. Tillsynes finns inget som stänger betraktaren ute. Stämningarna är vardagligt lugna och situationerna tycks närmast anspråkslösa, men där finns något under ytan av de tunna lagren färg. Där finns den tysta, lågmälda gåtan. Den stumma berättelsen. De Lundqvistska figurerna är neutrala i sina uttryck, och genom att på en gång vara avskalade sin person och påklädda rollen som var och en av oss blir de ett slags symboler över mänskan, över hennes bråddjup och hennes ibland bråddjupa oförmåga att kommunicera sitt inre med ord. Vi känner de enskilda elementen i Lundqvists bildvärld – ett hav, en himmel, en bit mark; en flicka, en pojke, en docka, ett hopprep – men vi förmår inte tolka dem. Den fysiskt platta ytan, de tunna färgerna och slanka figurerna kontrasterar mot ett ogreppbart och outgrundligt djup man som betraktare anar men inte riktigt hittar in i. Rita Lundqvists målningar möter betraktaren likt frågor, utan att besvaras eller möjligtvis ens ha något svar. Allt verkar vara räta linjer, perfekt kontroll, neutral yta. Målningarna bara finns där, de är. De kräver inte att betraktaren ska ta dem till sig: de

ropar inte efter att ses utan står tyst, nästan skollflickslydigt, i väntan på ett möte.

Du är snart aktuell med en utställning på Lars Bohman. Hur förhåller sig den här utställningen till det du tidigare visat, tematiskt och estetiskt?

– Jag fortsätter på samma väg, jag har målat figurer i landskap. Men varje utställning är ny, den här gången är många målningar kvadratiska och ganska platta. Galleriet har ju flyttat, så det blir nya rum att förhålla sig till också.

Personerna som befolkar din bildvärld är på en gång öppna och svagt leende mot betraktaren, samtidigt som de avskärmar sig från denne genom att blicka bortom, vända sig ifrån. Hur kommer dina figurer till dig? Varifrån kommer de, vilka är de?

– De är inga särskilda personer, de finns i målningen och för mig är de viktiga. De kan inte se ut hur som helst, men någon såg ut som Sten Broman.

Jag upplever en paradoxal öppenhet i dina verk: där framträder en värld som tillhör mig som betraktare men som jag samtidigt inte når riktigt in i. En stillsam och avskalad men samtidigt absurd och svåråtkomlig värld. Hur ser din process ut? Arbetar du utifrån ett koncept, för-

dig idé, när du börjar måla eller är det något som växer fram?

– Jag tänker mycket på helheten, både som bild och tanke. Jag är ju själv en betraktare och söker mig fram. Sen förhåller jag mig väldigt praktiskt och formellt till mitt arbete, jag tycker jag får ut något av att arbeta så.

Den stringenta formen (speciellt i de skarpt markerade horisontlinjerna) och de figurativa motiven bildar i det närmast symbiotiskt relaterade bildvärldar där ingen del framstår som mer eller mindre värdefull. Hur arbetar du med komposition?

– Jag försöker vara enkel och tydlig. Kompositionen är stommen när jag målar, och det enda som går enkelt och snabbt.

Du arbetar ofta i litet format. Vad lockar i det lilla?

– Det är praktiskt och formatet har blivit lika viktigt som resten av målningen.

Och slutligen, hur skulle du vilja beskriva den kommande utställningen med tre ord?

– Mark och himmel. Sara Skoglund

Utställningen på Lars Bohman Gallery i Stockholm pågår från 15 oktober till 13 november.

